కిటికీకి అవతలా ఇవతలా

ఆవిడా... అదే మాయింటి ప్రక్కావిడ నిజంగా చక్కనిది. మామిడి పండులాగ ఉంటుంది. మిగలపండిన తమలపాకు, పచ్చునిశరీరచ్ఛాయ. లేకపోతే పండిన జామపండులాంటిదనండి. కిటికీ అవతలదూరాన ఉన్నా కూడా, నిడుపైన సుందరమైన ఆముక్కూ ఆ కోలముఖమూ అద్దంలో లాగ నాకు కనిపిస్తున్నయి. బుజాలపైకి రైక తొడుక్కుంది కాబట్టి నున్నగా నిగనిగ లాడుతూ ముట్టుకో తగినట్టి మార్దవముకనిపించే ఆ చేతులనూ, మామిడి చిగుళ్ళలాగున ఆమె పాదాలనూ, మరచిపోయినా, విశాలమై తళతళలాడుతూ ఉన్న ఆమె వినీల నేత్రాలనూ, చూస్తూ, అలా ఉండి పోయినాను.

వెనకనుంచి చూస్తే నిగనిగలాడే ఆ జుట్టు ముడీ దానిపై అర్ధచంద్రాకృతిగా ఉన్న, పూలూచూస్తే నల్లటి ఆకాశంలో అష్టమిచంద్రుడు ఉదయిస్తూన్నట్లుంది.

ఇట్టి సుందర రూపాన్ని చూస్తూ ముగ్ధుడ్నై ఆలాగ ఉండి పోయినాను. ఆవిడతో మాట్లాడుతూన్నట్లే ఉంది చూస్తున్నంత సేపూ. ఆవిడ నాకేసి చూస్తే తాంబూల రాగంతో కెంపెక్కి ఆచిరు పెదవులు నాతో మాట్లాడేవి. వెనక్కు తిరిగితే, ఆజుట్టుముడీ. ముడిపై వలయం కట్టిన పూలు, నన్ను పల్కరించేవి.

నేను బడినుంచి వచ్చి కిటికీవద్దనున్న కుర్చీలోకూర్చుని పుస్తకం ఒకటి తెరిచి చదువటం ప్రారంభించేసరికే సరిగ్గా ఆసమయానికే ఆమె వాళ్ళ దొడ్లోకివచ్చి జామ చెట్టుక్రింద నుంచుని ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ ఉండేది మామేడమీద కిటికీలోనుంచి నేనూ చూస్తూవుండేవాడ్ని. నేనిలా చూస్తున్నానని మాత్రం ఆమెకు తెలియదు.

ఆమె అలా కనబడటం, ఆమె వెనకాల నిలబడి తలలూపుతూ ఉన్న ఆతాడిచెట్టూ, ఆ వెనకాల అస్తమయకాంతుల సుందరమైన ఆకాశం, ప్రొద్దు గూకులూ, పని చేసిన ఈ జీవికి మహా ఆనందం ఇస్తూ ఉండేవి.

నాలుగు రోజులన్నా గడవలేదు. ఐదవరోజు నే నల్లా చూస్తూ ఉండి బాహ్య

ప్రపంచాన్ని మరచిన స్థితిలోనుండగా ఎక్కడనుంచి వచ్చిందో వచ్చింది కాంతం. నా వెనకాల నుంచుని కాపేసి గమనిస్తున్నది కామాలు. పక్కామనిషి నాకు తెలియనే తెలియదు.

'చూడండి' అన్నమాట విని ఉలిక్కిపడి చూశాను. మాఆవిడే నుంచున్నది. నాకెదురుగా చంకలో పసిదాన్ని ఎత్తుకొని, పసిది బోసినోటితో వరహాలు వలకబోసి చేతులు చాచింది ఎత్తుకోమని.

ఎంచేతో వళ్ళుఝల్లుమన్నది. పిల్లను అందుకోలేదు. కళ్ళజోడుమట్టుకు తీసి తెల్లటి గుడ్డతో తుడుచుకొని మళ్ళీ పెట్టుకొన్నాను.

నేను ఆమెవంక చూచి దొంగనవ్వు నవ్వి, పుస్తకం వంక చూస్తూ, ఒక అరనిమిషంలో పేజీ తిరగేశాను. ఆమె నావంక అదేదో ఒకవిధంగా చూచి, తనను తాను చూచుకొని పసిదాని కనుపాపలలో పలకరించుకొన్నది.

'ఎంత కఠినమండీ, పసిది ఎత్తుకోమని చేతులెత్తుతూ ఉంటే' అన్నది చంటిబిడ్డను ముద్దాడి దాని మెత్తని పాదాలను పొంగిన ఎదురు రొమ్మున అన్చుకొని, దానిపువ్వులాంటి చేతులతో తన ముంగురులను సవరించుకొంటూ.

"అవును, చదువుకొంటున్నాను" అన్నాను. విశ్వామిత్రుడు శకుంతలానిరాకరణ కాలాన చూపిన చూపులతో.

"అవునవును. చూస్తూనే ఉన్నా మీ చదువు" అన్నది. కాంతం అదో విధంగా తల ఊపుతూ.

"చదవటం లేదా మరీ" – అన్నాను.

కాంతం మాట్లాడలేదు. కిటికీలోనుంచి జామ చెట్టు వైపునకు చురచుర చూచి "అటు చూస్తూనేకదూ చదవటం" అన్నది.

"ఇప్పుడే, అటూ, సూర్యాస్తమయాన్ని చూచి ఆనందిస్తున్నాను. పశ్చిమ దిక్కు అంతా ఎర్రబడి మనోహరంగా ఉంది. సూర్యుడు బంగారం బంతిలాగ ఎల్లాగ మెరుస్తున్నాడో చూడరాదూ నీవు కూడా?"

''మీరు చూడండి కావాలంటే నాలుగు వైపులానూ, ఎనిమిది దిక్కులానూకూడా. నాకు వీళ్ళే సూర్యచంద్రులు, మా చిట్టి సూర్యచంద్రుడు. చూడండి

ఎట్లా నవ్వుతుందో?"

"................"

"మిమ్మల్నే........ఏమిటా పుస్తకంలో, ఏముంది? చిట్టే నాకో పెద్దపుస్తకం చూడండి ఏముంది ఆ పుస్తకంలో అంటే."

"చదువుకోవాలె మాట్లాడించక"

అబ్బ! ఈ చదువు ఎప్పుడూ ఉన్నదే. ఇంకా నాలుగు నెలలైతే ఇది పెద్దదౌతుంది. ఈ ముద్దుకాస్తా వుండదు" అన్నది నవ్వుతూ.

"మరేం భయంలేదు. అప్పటికి ఇంకొకతెతయ్యారు!" అన్నాను కొంటెతనానికి.

"చాల్లెండి, ఏంమాటలవీ, ఏముద్దుకాముద్దే!" అన్నది పసిదాన్ని గట్టిగా అదుముకొంటూ.

ఇంతలో నేను అప్రయత్నంగా అటూ, ఆజామచెట్టు వైపునకు చూశాను. ఆమె అక్కడే ఉంది. అటు పశ్చిమాన అస్తమయ కాంతులతో ఆకాశం, ఇటు తూర్పున జీవితానికి ఆనందం ఇయ్యటానికై అమృతభాండంతో చంద్రుడూ ఉన్నారు.

"ఏమిటంటావు కాంతం? ఏముద్దు కాముద్దేననా? అవును. ఏముద్దు కాముద్దే" అని అన్నమాటే రెండుసార్లు అనుకొంటూ తలవంచుకొని పుస్తకంవంక చూస్తూ కూర్చున్నాను. కాంతం గిరుక్కున తిరిగి చరచర నడిచిపోయింది.

వేసంగికాలపు రోజులు కావటంచేత ప్రొద్దుగూకటంతో పిల్లలు అన్నంతిని వేగిర నిద్రపోయినారు. పెద్దది మాత్రం ఫిడేలుమీద రెండు కీర్తనలు పాడి ఆవలించి నిద్రపోయింది. నేను ఇంకా చదువుకొంటూ వుండంగానే అరగంటలో ఇల్లు సద్దుకొని వచ్చింది మా ఆవిడ.

ఏదో అనుకోటమే కాని, నిజానికి ఏం తక్కువ మా కాంతానికి? సన్నగా తీగలాగ లేదు. కాని తగుపాటి వలయం కలిగి గున్నమామిడి లాగుంది. ఒక రకం మామిడి చిగురు చీర కట్టింది. పెదవులు ఎరుపెక్కి కెంపుల్లాగ మెరుస్తున్నవి. ఆమె మామూలు సంసార స్త్రీల వలెనే అలంకరించుకొంది అని మాత్రం అంటాను. ఎందుకంటే మా ఆవిడను నేను అంతగా పొగుడుకోటం ప్రశస్తం కాదు కాబట్టి.

భోజనానంతరం ఒక అరగంట పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకోటం మా యింట్లో మామూలు. ఆ రోజు ఎంచేతనో కాని ఆమె ముఖాన్ని చూడటానికే నాకు భయం వేసింది. నిజానికి నేనేం దుర్మార్గం చెయ్యలేదు. హత్యలు చేసేవాళ్లు చేస్తున్నారు. కొంపలు తీసేవాళ్లు తీస్తున్నారు. వాళ్లంతా తగుదుమని తలెత్తుకొని తిరుగుతూ వుంటే ఏపాప మెరుగని నాకీ బాధ ఎందుకో నాకు తెలియలేదు. నరాలు బిగువు తగ్గి గుండె జారిపోయినట్లయింది.

కాంతం ఈనెల తీసిన తమలపాకులు ఒక చేత్తోనూ, వక్కపొడి మరోచేత్తోనూ, పట్టుకొని కుచ్చెళ్ళు జీరార్చుకుంటూ హంసలాగ నడుస్తూ ప్రవేశించింది గదిలోకి. నేను కిటికీ ప్రక్కన గదిలో కూర్చుని ఉన్నాను.

ఒక చిరునవ్వు ఆ గదిలో తళుక్కున మెరిసింది. మామూలుగా నా హృదయానికి ఉల్లాసాన్ని, సంతోషాన్ని కలుగజేసే, ఆమె చిరునవ్వు ఆ రోజు నాకు ఎలక్ట్రిక్ షాక్‌లాగ తగిలింది. తలొంచుకు కూర్చున్నాను.

"ఏం? అట్లా ఉన్నారు" అన్నది, బల్లమీద తమలపాకుల మడుపులు పెడుతూ.

నేను తలెత్తి చూచాను మా కాంతం ముఖంకేసి, గుండెలు చీల్చేసే చిరునవ్వు, ఆ తాంబూల రాగంతో ఎరుపెక్కిన ఆ చిరు పెదవులపైన కాపేసుకుని కూర్చున్నది నా చూపును ఆహ్వానించటానికి, ఆ నవ్వును చిల్లర క్రింద మారిస్తే, అరడజను భావగీతాలు, నాలుగు ఖండ కావ్యాలు, ఒక బంధకవిత్వంతో గూడిన ప్రౌఢ కావ్యం అవుతుంది. శబ్దంలోకి మారిస్తే ఒక పెద్ద దండయాత్ర సాగించటానికి ముందు పేల్చిన ఫిరంగి శబ్దం అది. తేజస్సులోకి మారిస్తే కలుష హృదయాలను కాల్చేయగల మహాతేజస్సు అది.

వంచిన మొఖం ఎత్తకుండానే "చూడూ, కాంతం ఇవ్వాళ్ళ నాకు తలనొప్పి ఎక్కువగా ఉంది. ఈ కాస్త చదివి పడుకొంటాను. నన్ను అట్టే మాట్లాడించకేం" అన్నాను, మొహం చిట్లించి బాధను నటిస్తూ.

"అయ్యో, అల్లాగండి పాపం! కాస్త అమృతాంజనం రాయనా" అన్నమాటలు ఆ మెరుపును వెంబడించినాయి.

నిజంగా అమృతాంజనం కణతలకు రాస్తే అరగంట దాకా పోదు మంట. అందుకని అమాంతం తెచ్చి ఎక్కడ పట్టిస్తుందో నా కణతలకని చప్పున" వద్దు, వద్దు, ఏమాత్రం వద్దు, అదే పోతుంది"-అన్నాను.

"అలాక్కాదు. కొంచెం రాయనీయండి దేనికైనా మందు వేయంది పో"దని విరగబడి నవ్వుతూ అన్నది. ఆ నవ్వు మళ్ళీ వెలుగులోకి మారి కరకు కత్తి మెరుపులాగ మెరిసింది నా కళ్ళముందు.

ఇవ్వాళ నాకేదో మందు వేయటానికే సిద్ధపడ్డదిరా బాబూ, అన్న భయంతో చలించిపోయిన మనస్సును కుదుట బెట్టుకొని "వద్దువద్దులే, ఇంకా ఎక్కువైతే రాద్ధువుగానిలే" అన్నాను, నరాలు బిగబట్టి.

"అలాక్కాదు; నా మాట వినండి. మొదటనే సరియైన చికిత్స చేస్తే మంచిది కాని వ్యాధిని ముదరబెడితే శస్త్రవైద్యానికైనా కుదరదని, మా తమ్ముడు నాకెన్నో సార్లు చెప్పాడు. డాక్టర్లకంటె ఎక్కువ తెలుసా మీకు" అన్నది ఎత్తుకు ఎత్తు వేశానన్న బ్రహ్మాండమైన సంతోషాన్ని కుదించుకుని ఉన్న మరో చిరునవ్వుతో, కాంతం ఎందుకు ఇట్లా మాట్లాడుతున్నదో ఎందుకిట్లా చిరునవ్వులతో కోస్తున్నదో నాకు తెలుసు. కాని ఏం జేసేది?

"అయితే పెద్దది సంగీతం సాధన చేసిందా ఇవ్వాళ" అన్నాను. విషయం మార్చేద్దామన్న ఊహతో.

"ఎల్లాగో పిల్ల సంగతి విచారించేరే! పెద్దదీ చిన్నదీ బుల్లిదీ, పెద్దవాడు-చిన్నవాడూ అయిదుగురు పిల్లలతండ్రినన్న విషయం కాస్త జ్ఞాపకం వస్తూ ఉందీమీకు!" అన్నది చెవిదగ్గరగా జేరి మాటామాటా సాగించి సన్న రాగచ్ఛాయతోను.

"ఏం? అల్లా అంటావేమిటి? అంత జ్ఞాపకం లేకుండా సంచరిస్తున్నా నంటావా?"

"ఏమో లెండి? బళ్ళోనుంచి రావటం, కిటికీవద్ద కూర్చోటం, పుస్తకం దగ్గర పెట్టుకొని చదవటమే చదవటము కాని పిల్లల సంగతి విచారిస్తున్నారా? ముద్దులు మురిపాలుచూచి ఆనందిస్తున్నారా?" అన్నది. చదవటమే చదవటం అన్నమాట

ఎట్లా ఉచ్చరించిందో గాని నా చెవులో అది సీసమైపోయింది ప్రతిధ్వనులు పలికింది.

"అంతమాత్రం తెలియక కాదు........."

"అవున్లెండి. తెలియక కాదు మధ్యమధ్య మత్తు వస్తూంటుంది" అన్నది మళ్ళీ వికటంగా నవ్వుతూ.

"వస్తే వచ్చిందిలే.........చస్తున్నాను. నీనవ్వుతో కోసేస్తున్నావు" అన్నాను కోత పడలేక.

"ఇల్లా చూడండి నా కళ్ళెంత...."

"ఏం! నీకళ్ళేమైనా, ఆకర్ణాంత విశాల నయనాలా? వినీలకాంతి నిలయాలా, నీలి నీలాంబర నిధులా? వెన్నెల కుప్పలా!............"

"ఆగండి-ఆగండి. ఎవరి కళ్ళన్నా........ఈ ప్రపంచంలో ఎవరినైనా, అట్లా ఉంటయ్యా? కర్ణాంతాలదాకా కళ్ళున్న మిడిగుడ్ల పెద్దమ్మగాని నీలమైపోయిన కంటిజబ్బు మనిషి గాని మహా అందంగా ఉంటుంది కామాలు మీ ఊహకు. అడ్డమైన పుస్తకాలు చదివీ మతిలేని రాతలన్నీ......."

"ఆగు.........అయితే కళ్ళల్లో అందం అంటూ లేదంటావా? అమ్మాయి కళ్ళుజూడు ఎంత కాంతిగా ఉంటయ్యో, అన్నాను సూటిగా తగుల్తుంది ఆనూదిపోటు అన్న ఊహతో పోయిన యౌవనాన్ని తల్చుకొని కాంతం సిగ్గుపడుతుందన్న ధైర్యముతో ఆమెవంక చూశాను తలెత్తి.

'ఒక అరక్షణం మాత్రం ఊరుకొని అల్లాగా అండి; అమ్మాయి కళ్ళు అచ్చంగా నాకళ్ళే అంటారే అందరూనూ' అన్నది.

ఇక మాట్లాడలేకపోయినాను. ఇక బైట పడదామని 'సరే' ఆమాట అట్లా వుంచు. ఏమిటిఇవ్వాళ ఈ సూటీపోటీ మాటలు? మనస్సులో సంగతి విప్పి చెప్పు' అన్నాను ఏదో ఒకటి తేల్చుకుంటే మంచిదని.

'విప్పి చెప్పేందుకేమున్నది? అయినా నేనేమన్నాను' అన్నది కాంతం మళ్ళీ నవ్వుతూ.

'కాదు లే, నే చెబుతాను పట్టు. నేనా కిటికీ వద్ద కూర్చుని ఆ పిల్లవంక చూశానని కాదు నీకు కోపం?'

'అవును' అన్నది కాంతం చురచుర చూస్తూ,

'అట్లా బైటకురా, నిన్ను నిమిషంలోకి ఒప్పిస్తానేను జేసింది ఏమీ తప్పుపనిగాదని'.

'సరే చెప్పండి! చూద్దాం.'

'మరేమి లేదు. పరస్త్రీ వంక దురుద్దేశంతో చూస్తే తప్పు అంటావు గదూ?'

'అవును.'

'నేను ఏదురుద్దేశం లేకుండానే ఆ వేపు చూశాను. ఇక సరేనా?'

'ఏదురుద్దేశంతో లేకపోతే.........ఎందుకు చూట్టం'

"ఊరికేనే! అందమైన మనిషి కాబట్టి"

'అయితే ఆవిడ మన పెద్ద పిల్లకంటె అందమైన మనిషా? దాని కళ్ళు చూడండి ఎట్లా మెరుస్తుంటాయో? దాని చేతులు ఎట్లా మెత్తగా ఉంటాయో! చిట్టి తల్లి నవ్వులలో వరహాలు కలబోస్తుందే! అబ్బాయి వచ్చీ రాని మాటలు వీణెల మీటువలె ఉంటుందని మీరే అంటారే! సౌందర్యానికి అటే చూడాలా? అన్నది కాంతం తన ప్రతిబింబాలను చూస్తూ తానే సౌంధర్యాధి దేవత అయినట్టూ, తన్నే నేను ఉపాసించాలిసినట్టూ చూస్తూ.

పిల్లల మాటెత్తి సౌందర్యానికి అంటే చూడాలా? అనే సరికి మనస్సు చివుక్కుమన్నది. ఎదుటనున్న కాంతాన్ని చెయ్యి పట్టుకొని దగ్గరగా రమ్మన్న వుద్దేశాన్ని వెలిపుచ్చాను.

"అబ్బ! లాగకండి. చిన్నదానికి జబ్బు చేసినపుడు రాత్రింబవళ్ళు కంటిమీద రెప్ప వాల్చకుండా కనిపెట్టుకుండటం మూలాన వళ్ళు నీరసించి పోయింది. మీరో మృదుత్వ......నిగనిగ కోమలత్వం పోయిందని..."

కంపితకంఠంతో ఆమాటలు అంటున్నపుడే రెండు వేడి కన్నీటి బొట్లు ఆ చిక్కి సన్నగిల్లిన చెక్కిళ్ళపై నుండి క్రిందకి జారినై.

తప్పు.........కాంతం.............వద్దు ఇటు చూడు.........తలనొప్పి పోయింది........మాట.............మాటంటుంటే ఇదే పెంకెతనం.........ఏదీ?........"

"అబ్బ!.............పోయిన.........."

"అలాగ కాదు........ఇటు........ఇటు........"

"ఎందుకండీ"

"అదేమన్న మాట.......ఏముద్దు కాముద్దే."